

— Гуллиеме Франко, рече му той кротко, много ни е жално да та чуваме да говоришъ такъизи хулы. Духътъ на мрака та заслѣпява, чадо мое. Супругата ти е най-цѣломъдренна и благочестива, исповѣда са често; чудно ли е прочее че са срѣща и са разговаря съ светия си духовникъ? Ты си небрежилъ да укрѣпишъ душата си съ молитва и съ благочестивы дѣла. Діаволътъ ти е вдѣхналъ туй слѣпо подозрѣніе, и намѣсто да са благодаришъ за цѣломъдренното поведѣніе на супругата си, ты подпаднѣ на голѣмата грѣшка и станѣ същевременно убійца и светотатецъ. Покай са, чадо мое. Ще та заведѣтъ въ затвора ти и любезныйтъ нашъ братъ донъ Жозе ще са погрижи за васъ и ще са постараете да отърве душата ти отъ діаволытъ и отъ огъня на пѣкъла.

— О! Боже мой, извика Франко, никакъ не са боишъ отъ пѣкъла на онзи свѣтъ, азъ имамъ доста пѣкълы на този

Инквизиторътъ са прекръсти; и когато палачытъ влачахъ обвиняемия, Арбуезъ са обърнѣ къмъ събраніето:

— Братя, рече той, да са помолимъ Богу за спасеніето на душата на бѣдныя този безумецъ.

И като колѣннати първый за да подаде примѣръ той измърмори една латинска молитва, подиръ която наченѣ да да испытва другый обвиненъ. Той бѣше единъ старъ свещеникъ доминиканецъ ⁽¹²¹⁾.

— Брате мой, рече му Арбуезъ, безкрайно сме накадени да гледамы челоувѣкъ облеченъ въ светата тѣзи одежда, която имамы честь и ный да носимы, да сѣдне на стола на обвиненытъ. Днесъ когато ересьта, тѣзи адска дъщеря, бди като блудница у вратата на Римската църква, имамы входящытъ и исходящытъ съ думы сладгы и заблуждава невѣжественнытъ нишій духомъ, ный неусыпнытъ стражи на

(121) Този доминиканецъ е историческо лице.